

Атланти — вхід, та виходу — ніколи —
Ніхто. Трибут єдиний — умирання. —
Що лябіронт, як цятка — за арену?
За нитку Аріядни — хліба кулька?

Все далі крик, що обернувсь на скелю.
Кістяк струмка підземний, що — по ріні.
Приготували все для оборони,
Лягли — і в інший вимір позникали.

Під глей — доба і місто норувисте
Зі стільниками й ринвами, що — устрій.
Геракл, що вже на рівні безхребетних

Виконує — все копіткіш — роботи.
І крізь століття дивиться сусід
Чи дірку в мурі — в здичавілий сад.